

Lárai Eszter

A költő terve

A költő végre nem gondolt a halálra.
Mert a jövőbe tekinteni,
a jövőjét felosztani parcellákra,
egyszóval: megtervezni.
Új volt neki ez az érzés,
előtte sohase tehetta,
félte, hogy megint rálép
egy kósza isten lenge lábára,
és beüt a mennykő:
baleset, rák, covid vagy ilyesmi.
De most, a középkor tágasabb hajnalán,
talán belé is költözik egy kis nyugalom,
megkötetik a béke,
és élete tervezhető lesz;
egy éven belül egy újabb kötet,
két év múlva kisregény,
önéletrajz ötvenhez közel.
Egy nagy lélegzetvétel,
majd kifújta, mintha
a koravén halált fújta
volna ki magából.
De a halál egy pimasz kamasz,
akkor közelít, amikor távolodsz tőle,
nincs nyugalom, nincs különbéke,
halál van:
pofátlan és szenvtelen.

LÁRAI ESZTER (1963) költő, irodalomtörténész. Verseskötetei: *Idő-gettó*, *Tollbafojtás*.

Rák

Itt szaporodnak bennem
ezek a rebellis sejtek,
amik valahogy öntudatra keltek,
amiknek nem tetszik, hogy egy szervben,
az én szervezetemben kell húzniuk az ígát,
és fellázadtak.

Percről percre vesznek bonyolultságukat;
sejtállapotuk egyre primitívebb,
külön kolóniát képeznek a testben,
összejtékké válnak, újra egysejtűvé,
mint ama ősi pillanatban.

A szövetséget felbontják, szerződés,
szerveződés nincs többé velem.

Létrehozzák a ráksejtek szövetségét,
létesítenek néhány újabb kolóniát,
de az egysejtűek szabadságát keresik.

Hát értem én, hogyné érteném,
a szabadságot én is nagyra értékelem,
de most épp ettől foszlik szét a testem,
és nem lesz sejt-önmegvalósítás,
se szervezetem.

Hogyan magyarázzam el nekik,
hogy felszabadítanám őket,
felőlem, kivándorolhatnak belőlem,
de nem én döntök ebben sem,
nem vagyok mindenható ura testemnek,
és ők is csak addig létezhetnek,
ameddig még lélegzek.

Titkok

Sok történetet cipelünk magunkkal
Apám is most mondta el egyik
sorsváltó élményét most
nem sokkal halála előtt

Sok történet nyomja a hátunk vállunk
apró titkok olyan pirinyók
mikor emlékezünk alig horzsolják
múltunk jól ápolt felszínét

farzsebnyi titkok elmerülők
víz alatt gyülekező kavicsok kövek
sorakozó néma katonák

sápadt emlékek - hadseregnyi
- mikről már nem tudunk - gyűlnek:
gyűlölni legyőzni minket

